

VERSOPOLIS ONE

from Chameleon

van Kameleon

Charlotte Van den Broeck

Translated from the Flemish
by Astrid Alben and Michele Hutchison

Versopolis at Ledbury Poetry Festival
2017

Published by
Ledbury Poetry Festival
The Master's House, Bye Street, Ledbury
Herefordshire HR8 1EA
UK

www.poetry-festival.co.uk

Copyright © Charlotte Van den Broeck 2015
Translations © Astrid Alben and Michele Hutchison 2016

Kameleon was published in 2015
by De Arbeiderspers, Amsterdam/Antwerp

Designed & typeset in Arno
at Five Seasons Press, Hereford
www.fiveseasonspress.com

and printed on Five Seasons book-quality recycled paper
by Impact Print & Design, Hereford

VERSOPOLIS
is a unique, Europe-wide platform.
It gives emerging European poets
the chance to reach an audience beyond
the boundaries of the language they write in
by translating and publishing their poems
and inviting them to perform at festivals.

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

CHARLOTTE VAN DEN BROECK studied English and German and is taking a degree course in Arts of the Spoken Word and Theatre at the Royal Conservatoire of Antwerp. In 2015, she made her debut with the poetry collection *Kameleon* (*Chameleon*) published by Arbeiderspers. The collection was awarded the Herman de Coninck Debut prize. In January 2017, her second collection *Nachtroer* (name of a late night shop) made its appearance. She has been published in various literary journals in the Netherlands and Flanders. Some of her poems have been translated into German, English and Arabic. Besides being a poet, she is also a performer and seeks the ability to pronounce and experience poetry onstage. She performed inter alia at the Night of Poetry, Saint Amour and together with Arnon Grunberg took part in the opening of the Frankfurt Book Fair in 2016.

ASTRID ALBEN is a poet, editor and translator. Her collection *Ai! Ai! Pianissimo* is published by Arc Publications. To hear her poems visit astridalben.com or the *Granta* and BBC Radio 4 Fore Thought Ipods.

MICHELE HUTCHISON is an Amsterdam-based translator, editor and writer. She has translated many contemporary Dutch poets and writers such as Ilja Leonard Pfeijffer, Esther Gerritsen and Tom Lanoye. She is also co-author of *The Happiest Kids in the World*.

As with several of her contemporaries (Maud Vanhauwaert, Ruth Lasters and others) the poetry of Charlotte Van den Broeck has been greatly influenced by her background as an onstage poet. Her poems often have a narrative character, they are rhythmic and make use of strongly impinging images. Their tone is often colloquial.

The poetry of Charlotte Van den Broeck also certainly holds its own on paper. Beneath the narrative layer, which does well on stage, there is also another strong subtext present, which makes the poetry subject to multiple interpretations. Central to the collection is the search for identity by an I-figure. The I in *Kameleon* at first sight resembles a naive girl, looking wide-eyed at the world. In a second reading, however, it appears that the I-figure itself is gradually becoming aware of a subversive undercurrent in the world. The dear granddads turn out to be common whoremongers, grandmothers have already gone through several grandfathers and mothers weep silently in front of the washing machine. Parallel to the shedding of the girl into a woman, we also see the world coming of age in the poems of Van den Broeck. Poet and critic Luuk Gruwez put it as follows: 'The body is part of the landscape. It seems that the landscape can hurt Van den Broeck because her body is part of it. And with all of that, she seems to be embarking on a quest for both the world and for herself.'

Boekarest

Sommige plaatsen zijn zo klein
dat ze in een vingertop passen.
Ik probeer te wijzen waar alles is geweest
maar ik weet het zelf nog amper.

Tussen het puin van het vergeten staat de boekenkast
van mijn grootvader en de zondagmiddag
waarop we samen de atlas lazen, zijn vinger
op de hoofdstad van Roemenië.

Dat men daar 'een schitterende verzameling hoertjes' had
en dat ik dacht, dat een hoer zoiets als de Eiffeltoren was
en hem verweet, dat hij daarvan nooit
een miniatuurversie voor mij meebracht.

Later bleken landsgrenzen en grootvaders relatief
enkel die middag staat in reliëfalfabet
in de pagina's van de atlas, als de middag
waarop ik in hem nog een uitstekend gids zag.

Bucharest

Some places are so small
they'd fit on the tip of a finger.
I try to point at where everything was
but I can barely remember.

Among the rubble of forgetting stands
my grandfather's bookcase and that Sunday afternoon
when we read the atlas together, his finger
resting on the capital of Romania.

'A smashing bunch of slags' they had, he said
and I thought a slag was some sort of Eiffel Tower
and resented him for never bringing me back a miniature version.

Later I learned that borders and grandfathers are relative.
Only that afternoon is marked in the atlas
by raised alphabet letters, as the afternoon
when I still saw in him the most perfect guide.

[AA]

Sisjön

Bij het meer staan een naakte grootvader en een kind.
We besluiten, dat dat natuurlijk is
kijken beleefd naar onze tenen bij het uitkleden.

We dringen onze wangen op tot een glimlach
met één blik verdwijnt de onschuld van mijn badpak.
Zo glijden we het water in, schalks.

We zwemmen naar de overkant, schoolslag
voelt vreemd zonder de contouren van een zwembad.
Ik vertel over de borsten van mijn moeder, drijvend
op het badwater en hoe dat in strijd lijkt met de zwaartekracht.

Op je slaapzak roken we sigaretjes, ik voor het eerst.
Mijn tandvlees voelt als een gedroogde abrikozenpit,
maar ik zeg dat ik het lekker vind.

's Ochtends brandt de zon ons naar buiten,
vinden we naast de tent het dode kuiken.
Wat het ook was, het was weerloos.

Sisjön

A grandfather and child stand naked at the edge of the lake.
We decide that this is natural,
stare politely at our toes whilst stepping out of our clothes.

We force our cheeks into a smile.
One glance wipes away the innocence of my bathing suit.
This is how we glide into the water, impish.

We swim across the lake, breaststroke
feels strange without the contours of a swimming pool.
I talk about my mother's breasts floating on the water in the bath.
How they seemingly contradicted gravity.

We smoke ciggies on top of your sleeping bag, for me a first.
My gums feel like a dried apricot stone,
but I tell him it tastes all right.

In the morning the sun burns us out of our tent,
where we find the dead chick.
Whatever it was, it was defenceless.

[AA]

Växjö

Er heerst hier een lichtheid die tegenwringt.
We lijken uitgespeelde kinderen in de hoek
van de speelkamer, die met hun vuisten op de mat
schreeuwen, dat hun lichaam niet langer in hun omtrek past.

In het middaguur staren we met dikke kameleonogen in de zon.
De wereld veegt in grove wascolijnen.
Er is geen merkbaar verschil tussen de hand en de tafel
enkel de overgang van materie.

In de uitvergrote korrels van dansende pixelbeelden
zwiert het meisjeshaar in lange staarten, meisjeshaar
dat nog geen troef is, maar een last bij het spelen
bij het lopen zijn het net zwepen.

De loomheid drukt alles naar beneden:
meer massa op evenveel oppervlakte
waardoor er ergens aan de zijkanten van de wereld
dingen over de randen vallen.

Er heerst hier een lichtheid die tegenwringt.
Alsof het allemaal maar een knikkerbaan is
een weg van boven naar beneden
tot iemand ons weer optilt.

Växjö

There's a lightness in the air that wrings.
We look like kids washed up in the corner
of the playroom, fists bawling on the mat,
screaming that their bodies are bursting at the seams.

At noon we stare into the sun with bulging chameleon eyes,
the world smudged in coarse grease pencil lines.
There's no noticeable difference between the hand and the table
just the transition of matter.

In the wavering image of magnified pixels
a girl's hair sways in long ponytails, hair
that isn't yet a trump card but a burden when she plays.
When she walks the tails swish like whips.

A lethargy weighs everything down:
more mass on top of the same surface area
causing things to tumble off somewhere
along the margins of the world.

There's a lightness here that wrings.
As if it's all just a marble alley
a way from up to down
until someone lifts us up again.

[AA]

Hvannadalshnúkur

Vingertoppen, zuignappen, vooral niet slapen nu
als je niet gaat slapen nu, dan zullen we praten nu
dan kunnen we praten, hier, boven deze lakens
over de bleke heuvels aan de andere kant van het water
de zoden van het gras waarin we zaten
waarin we nog niet samen zaten, zomers
die we afzonderlijk meemaakten, het lichter van onze haren
en het langer van de dagen, hier, boven deze lakens

vooral niet breken nu, de schorpioenen in mijn boekenkast
zijn op reis vannacht, het is veilig nu, de warmte
op de ramen, de damp op je verhalen, het is bijna
ochtend boven deze lakens nog een laatste uur, hier
in mijn lome lendenen, blijf, nog even praten nu
in de lome lendenen van mijn lijf

over: buikholttes, komkommertijd, het verre land in mijn oren
de takken van robuuste bomen langs de klanken van de woorden
hier, koortsdromen, hier, boven deze lakens knoesten van handen
en kommen van dorst, witte lelies voor de woonkamer, de wanden
vergeten blauwdrukken, de onschuld van regenwormen
in een kindermond, we kunnen praten hier, boven deze lakens.

Hvannadalshnúkur

Fingertips, suction pads, don't fall asleep now
if you don't fall asleep now we will talk now
we can talk, here, on top of these sheets
talk about the pale hills across the water,
the sods of grass where we sat
where we hadn't sat together yet, summers
we experienced separately, the lighter of our hair
and the longer of the days, here, on top of these sheets

make sure you don't break now, the scorpions in my bookcase
are travelling tonight, it's safe now, the heat
on the windows, the steam from your stories, it's almost
morning on top of these sheets, a final hour, here
in my languid loins, stay, talk a little now
in the languidness of my loins
about: bellybuttons, the silly season, talk a distant land in my ears
the branches on sturdy trees lining the sound of the words
here, fevered dreams, here, on top of these sheets knurs for hands
and bowls of thirst, white lilies in the living room, the walls
long-forgotten blueprints, the innocence of rain worms
in a child's mouth, we can talk here, on top of these sheets.

[AA]

Stierenkop

Sinds ik geboren ben, woedt er in de onderbuik van mijn moeder een enorme stierenkop. Hij raast door haar verlaten lijf

en maakt littekens in de braakliggende moeder, soms weet ze niet zo goed wie ik ben, dat is verontrustend

want ooit paste ik helemaal in haar, gelukkig ben ik volgens de astronomische constellatie van de Kreeft

genotzuchtig, betrouwbaar en creatief. Hierin vindt ze houvast Een godsbewijs tussen vruchtwater en heeal.

Als we witlof met hesp in de oven aten, kreeg ik het kaaskorstje. Helemaal. Omdat ik het wilde.

Liefde is iets wat ik ken uit een kookpot, altijd twee extra scheppen op een vol bord

een tweede koekje in de gele pudding verstopt. Dat is een veelvoorkomende vorm van moederlijk gedrag

‘De opvulling van het jong’. Door de holte die ik in haar naliet, wilde ze mij vol en rond.

Op een ochtend kondigde ik haar dan de komst van de kleine borsten aan. Ze was daar dagenlang kapot van.

Uiteindelijk kreeg ik een BH, één met Hello Kitty erop.

Vanuit haar buik bonkte de briesende stierenkop. Een holte is pas een leegte als er niets meer in past.

Langzaam fossiliseerden we in twee aparte wezens. Het is niet zeker

wie van ons het insect en wie de barnsteen werd.

Bull's head

Ever since I was born an enormous bull's head rages in my mother's belly. It's on a rampage in her empty womb

creating scars in the fallow mother. Sometimes she doesn't quite recognize me, which is troubling

because at one time I fitted inside her perfectly. Luckily, according to the astronomical constellation of Cancer

I'm pleasure-seeking, reliable and creative. She finds this consoling, an article of faith connecting amniotic fluid to the universe.

Whenever we had chicory baked with gammon, I'd get the crust of cheese. All of it. Because I'd asked for it.

The love I know is dished up from a casserole, the two extra helpings on a full plate

that second biscuit hidden in the yellow pud. This is a typical feature of motherly conduct:

‘Stuffing one's young.’ In exchange for the void I left in her, she wanted me full and round.

Then came the morning I announced the arrival of two small breasts. The news broke her spirit for days.

Eventually she handed me a bra, emblazoned with Hello Kitty.

Deep inside her belly raged the snorting bull's head. A void is emptiness only when nothing else will fit.

Gradually we fossilized into two separate creatures. We can no longer tell

who became the insect and who turned into amber.

Mensen die natuurdocumentaires kijken om zichzelf beter te begrijpen

We kijken natuurdocumentaires:
geslachtsrijp wijfje op savanne
op de sofa plannen we een studiereis
van het ene lijf naar het andere.

Armen uit de jurk gehaald, elkaar
in beweging brengen, ritme vinden
roerloos
onder je handen liggen.

Spreken is maar schutkleur van vergeten
laten we hier nooit taal van maken
laten we hier de cijfers van de klokken
en de klokken van de muren stelen
tot het slechts cirkels zijn,
die ons van niets beroven.

Slechts dit afgelegen tijdstip
waarop we onze vorm verloren
Volgens de wetten van wederkerigheid
kan het steeds weer aan het begin komen

weer armen uit de jurk gehaald, elkaar
in beweging brengen
ritme vinden.

People who watch nature films to understand themselves better

Watching nature films together,
female of the species on the Savannah,
we plan a field trip on the sofa
from one body to the other.

Arms taken out of dress, urging
each other on, finding a rhythm,
lying motionless
beneath your hands.

Talking is just camouflage for forgetting
we should never turn this into language,
we should take the numbers from the clock
and steal the clocks from the walls
until they are mere circles,
depriving us of nothing.

Only this remote point in time
when we lost our shape.
According to the laws of reciprocity
it can keep returning to the start,

Again, arms taken out of
urging each other on
finding a rhythm.

[MH]

Kameleon II

Ik spreek in een slepende melodië van 'hier' en 'nu' en 'blijf'
herhaal dit zo vaak tot het schuurt
tot je me terug in je mond rolt, me onuitgesproken
op je deinende tong legt, zachtjes
zoals kleine meisjes met overgewicht zachtjes
stuiteren bij het lopen.

En ik wil dat je me opnieuw zegt, dat je niet kan ophouden mij te zeggen
dat ik uit de holte van je mond breek
en je me nieuwe namen geeft, de verkeerde
zoals 'lief' en 'klein' en 'traag'
dat ik me daarnaar ga gedragen als een geconditioneerde hond,
voortaan mijn borsten bedek
als je onverwachts de badkamer binnenkomt.

Laten we ergens tussen tong en tanden
analoge liefde in dit hoofdkussen liegen.
Misschien schieten we elkaar alsnog te binnen.
Misschien herinneren we ons de plek
waar het schudden begon
en we het ritme niet meer vonden.

Chameleon II

I speak in a lulling melody of 'here' and 'now' and 'stay'
repeat this so often that it chafes
until you roll me back into your mouth, lay me
unspoken on your undulating tongue, gently
the way little girls with too much puppy fat
bounce when they walk.

And I want you to speak me again, not to be able to stop speaking me
so that I break out of the hollow of your mouth
and you give me new names, the wrong ones
like 'sweet' and 'little' and 'slow'
so that afterwards I start to behave like a conditioned dog,
covering my breasts every time
you come into the bathroom.

Let us tell lies about analogue love to the pillow
somewhere between tongue and teeth.
Perhaps we'll still spring into each other's minds.
Perhaps we'll remember the place
where we began to shake
and we could no longer get into the rhythm.

[MH]

Archeologische site

Ik beitel je uit marmer, bijt nog snel in je schouder
mijn tanden knarsend over je marmeren schouder.

Hoe vaak ik je ook uit de krijtrotzen van mijn hoofd hak
het lijkt of je nauwelijks nog in een herinnering past.

Soms doorheen de scheuren van de dag vind ik nog je jongensogen,
het saffraan, dat we op onze lippen strooiden, vaker

loop je voorbij de plaats tot waar ik me je kan voorstellen
achter de atlasvlinder aan en dan hak en hak

ik je weer uit de krijtrotzen en ik krijs, dat wij sinds het begin van de mensheid
dat jij toch zei, dat wij sinds het begin van de mensheid

de honing uit elkaars haren likten, het licht breekt op de badkuip
vermengt zich met het schuim van dit roekeloos stille water

waarin ik de laatste lijnen kerf, je handen in een driehoek leg,
de zachte glooiing van je heupen in contrapost.

Ik prik een atlasvlinder op je borst.

Archaeological site

I chisel you out of marble, take a quick bite of your shoulder
my teeth grating across your marble shoulder.

However often I chip you out of the chalk cliffs of my mind
it seems as though you barely fit inside a memory.

Sometimes I can still find your boyish eyes through the gashes in the day,
the saffron, we sprinkled on our lips, more often

you walk past the place to where I can imagine you
chasing an atlas moth and then I chop and chop

you again from the chalk cliffs and I scream that we, since the beginning of mankind,
that's what you said, that we, since the beginning of mankind, have

licked the honey from each other's hair, light breaks onto the bathtub
mingles with the foam of this reckless quiet water

in which I carve the final lines, lay your hands in a triangle,
the gentle slope of your hips in contrapposto.

I pin an atlas moth to your breast.

[MH]

Wasserette de Netezon

Mijn moeder huilt wanneer ze wast.

Dat is een uitgelezen moment voor moeders om te huilen omdat de ronddraaiende trommel van een wasmachine over het algemeen veel lawaai maakt. Ik kan haar wel horen snikken, maar slechts zo zachtjes dat het omgevingsgeluid zou kunnen zijn.

Een wasmachine likt de wonden van de dag. Je kan er namelijk alles instoppen, wat niet in je hoofd past. Onbeslapen lakens bijvoorbeeld. Of de tabaksgeur in de jas van je grootvader met keelkanker. Lang programma, zestig graden, reinigingsritueel.

Ik heb het lang oneerlijk gevonden, dat ik een huilende moeder had. Alsof ik naar school moest met een zwaardere boekentas en ik bij zakdoek leggen altijd heel even dacht, dat die zakdoek voor mijn moeder was.

Het fenomeen van 'de huilende moeder' verklaarde ik vanuit het vermoeden dat er niet genoeg water was, dat ze daarom in de wasmachine staarde en heel lang en geconcentreerd aan dode poesjes dacht, zo lang tot ze met haar tranen de was kon doen.

Ik ben opgegroeid met zoutkringen in mijn kleren.

Laundromat de Netezon

My mother cries when she does the wash.

It's the perfect moment for mothers to cry because the revolving drum of a washing machine generally makes quite a racket. I can still hear her sobs, but so quietly they really could be just ambient noise.

A washing machine licks the day's wounds. You can put anything in it that doesn't fit in your head. Unused sheets for example. Or the tobacco smell in the coat of your grandfather with throat cancer. Long cycle, sixty degrees, cleansing ritual.

I spent ages thinking it was unfair that I had a crying mother. As though I had to go to school carrying a heavier bag and whenever we played drop the handkerchief I'd briefly think that the hanky was for my mum.

I made sense of the phenomenon of the 'crying mother' by guessing there was not enough water, that this was why she'd stare into the washing machine thinking long and hard about dead pussy cats, long enough for her to be able to do the washing with her tears.

I grew up with salt stains on my clothes.

[MH]

Speciaalzaak Poelier

Vrouwen trekken bouillon van zichzelf in het badwater
tot hun binnenste in de vorm van een kind uit hen kookt.

Zo worden wij geboren: zonder schelp,
zonder de geruststelling dat we op een dag een mond

zullen vinden, die zo sterk op onze eigen mond
lijkt, dat we ermee gaan spreken.

Ook wij zullen uiteindelijk in kikkerzit,
met klokkende adem en de tic nerveux

van een kop op een verdwaasd lichaam
in de badkuip achterblijven,

terwijl het water in cirkels wegdraait,
kleine kolkende tornado,
die niet eens het weerbericht zal halen.

Poultry specialists

Women make bouillon from themselves in bath water
until their innards boil out of them in the form of a child.

This is how we are born: without a shell,
without the reassurance that one day we will find

a mouth, that looks so much like our own mouth
that we start to talk with it.

We too will end up one day frog-legged,
with gurgling breath and the nervous tic

of a head on a bewildered body
left in the bath tub,

as the water circles away,
a small whirling tornado,
that won't even make the weather forecast.

[MH]